

van een mensch méér dan de ontwikkeling van een enkele functie. De liefde komt in zijn leven, brengt dieper geluk, doch ook conflicten; ook vermag hij niet in de ideëele sfeer van zijn uitvindingen te blijven, hij wil dat de menschheid er profijt van heeft, en daar hij trouwen wil, moet hij een bestaan hebben. De finantiëele wereld gaat zich voor zijn uitvinding interesseeren, een groote industrie wordt gesticht, hij wordt meegesleurd in de vaart der moderne productie met haar speculaties en haar technische moeilijkheden.

Drie motieven dus, die zich kruisen: de uitvinder die dóór wil gaan, die zoeken wil, scheppen wil, die zijn aard wil volgen, de minnaar die sòms zijn vrouw vergeet door de bekoring van zijn werk; de ideëele werker die zijn geestelijke vinding in de wereld naar beneden ziet gehaald en omvergelopen door minderwaardige producten. De wereld begrijpt niets van de innerlijke waarde zijner vinding en stelt allerlei goedkoop, ziellozen rommel op één lijn. Dit is van een moderne en tegelijk algemeene tragiek, zuivere menschenliefde en eeuwige kunstenaarstragedie. — Tijdelijk geraken man en vrouw eenigszins van elkaar verwijderd en doen elkaar lijden, tijdelijk wordt de man door zijn werk als industriëel onttrokken aan zijn scheppingsdrang, ten slotte weet hij zich vrij te maken en hervindt hij zijn eigen wezen in het laboratorium, waar zijn geest weer ongestoord de wegen der gedachten volgen mag. Zijn vrouw blijkt liefhebbend en breed genoeg om althans de essentie van den strijd die haar man op verschillende gebieden te doorlijden heeft, mee te voelen en haar sympathie steunt hem. Zoo eindigt dus dit boek met een hoopvol accent, zonder al te euphemistisch te worden, want wij begrijpen dat een man als Delmaere het strijdend element als wezenstrek heeft. Hier en daar heeft de schrijver deze conflicten scherp gesteld en de sfeer ervan fijn en zuiver aangeduid.

Dat hij aan zijn boek niet een beter vorm heeft gegeven, dat hij de taal niet zoo beheerscht dat wij van een kunstwerk kunnen spreken, doet zeker wel ter zake; toch is het niet goed mogelijk het verheugende van zulk werk te ontkennen — dit zou oneerlijk zijn tegenover den groei van het leven. Voorloopig moeten wij ons verlangen naar groot letterkundig werk van jongeren blijkbaar sussen; — de mensch heeft het nog te druk met zich zelf!

JO DE WIT.

MARGOT VOS, *De Lichte Uren*, Amsterdam, Em. Querido, 1928.

Is het omdat ik onlangs „Verworvenheden” van Henriëtte Roland Holst las en herlas, dat mij deze verzen zoo slap en onnatuurlijk, zoo rhetorisch en zoo vlak van gevoel voorkomen? Ben ik beïnvloed op die manier, dus onbillijk in mijn oordeel? Maar zie, dan neem ik vroeger verschenen bundeltjes van deze dichteres, vergelijk ze, wik en weeg en